

คนญี่ปุ่นชอบเงินไปไหน

ธวัชรงค์ เลิศในลัตย์

คณบดีคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
orbusiness@hotmail.com

ในปัจจุบัน จะเริ่มมีผู้ประกอบการที่หัวเงินสดๆ ไปกับมือ ไปต่างประเทศมากขึ้นทุกที บางคนก็หันไปตั้งบริษัทในต่างประเทศเพื่อประหยัดภาษี หรือเป็นผู้เกษียณอายุ แล้วอยากย้ายไปอยู่ต่างประเทศ บางคนก็อาจจะชอบเงินเอาลงทุนทางการเงินส่วนตัวในประเทศที่มีความปลอดภัย หรือมีผลตอบแทนที่สูง

กรณีที่ 1 ไป ฮองกง เป็นที่น่าสังเกตว่าที่ ซิมซาจุย ใจกลางฮ่องกงที่ธนาคาร HSBC จะมีคนญี่ปุ่นใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงเพื่อฝากเงินจำนวนมากกว่า 7 ล้านเยนที่ธนาคาร ธนาคารเองต้องใช้เวลานานเป็นพิเศษด้วยความระมัดระวังว่า เป็นเงินปลอมหรือไม่ หรือมาฝากเงินเพื่อฟอกเงินหรือไม่ เพราะเป็นการเอาเงินสดๆ มาเข้าบัญชีแทนที่จะเป็นการโอนเงินกันทางธนาคาร เจ้าของเงินนั้นเป็นเจ้าของร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกของญี่ปุ่น หอบเงินมาฝากเป็นครั้งที่ 3 ครั้งละไม่ต่ำกว่า 5 ล้านเยน ทั้งๆ ที่รู้ว่าการเอาเงินออกสต็อกนอกประเทศเกินกว่า 1 ล้านเยน จะต้องแจ้งตามกฎหมายศุลกากร (หากไม่แจ้งก็มีความผิด) แต่ในความเป็นจริงผู้โดยสารที่จะออกจากประเทศญี่ปุ่นก็ไม่ค่อยมีการตรวจตรากันมากนัก ในขณะที่เดียวกันการไปฝากธนาคารในต่างประเทศ แล้วได้ดอกเบี้ยมานั้น ตามกฎหมายก็ต้องมีการแจ้งเช่นเดียวกันแต่ส่วนใหญ่ก็เลี่ยงโดยการทำเครดิตการ์ดแล้วนำมาใช้ในญี่ปุ่นซึ่งอาจจะเสียค่าธรรมเนียมมากขึ้นแต่ก็ยังดีกว่าเสียภาษีภายในญี่ปุ่นมากนัก

จากข้อมูลของ Asset management แห่งหนึ่ง กล่าวว่า ในช่วง 5 ปี ที่ผ่านมา ได้ช่วยแนะนำเปิดบัญชีในต่างประเทศกว่า 4,500 ราย โดยเฉพาะมากที่สุดในปี 2007 ก่อนที่จะเกิดเลห์แมนช็อคและโดยเฉพาะหลังเกิดแผ่นดินไหวและสึนามิในปี 2011 จำนวนก็เพิ่มขึ้นมาอีกมาก ซึ่งสวนทางกับรัฐบาลที่ต้องการเพิ่มภาษีเพื่อนำเงินไปใช้ในการฟื้นฟูภัยพิบัติ เป็นต้นว่า การเก็บภาษีมรดก ให้มีการลดหย่อนที่น้อยลง ทำให้ต้องเสียภาษีมรดกเพิ่มขึ้น จึงทำให้ประชาชนญี่ปุ่นที่มีทรัพย์สินมาก เตรียมย้ายทรัพย์สินไปอยู่ในต่างประเทศ

กรณีมาเก๊า ผู้ที่ early retire บางราย มีทรัพย์สินมากพอที่จะย้ายไปอยู่ในต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศไทย มาเลเซีย ลาว จีน เป็นต้น โดยไปเปิดบัญชีเอาไว้ในประเทศเหล่านั้น หรือไปลงทุนในหุ้นในประเทศนั้นๆ ซึ่งได้ผลตอบแทนที่สูงกว่า บางรายไปตั้งบริษัทที่มาเก๊า โดยอ้างว่าจะไปลงทุนธุรกิจ在香港 หรือจีน แต่แท้จริงแล้วคือไปตั้งบริษัทบริหารทรัพย์สิน เหตุผลที่ไปตั้งที่มานั้น ก็เพราะว่าภาษีนิติบุคคลนั้นเพียง 12% เท่านั้น น้อยมากเมื่อเทียบกับ 40% ในญี่ปุ่นและยังต่ำกว่าฮ่องกงที่เก็บเพียง 16.5% อีกด้วย ถึงแม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับที่ตั้งบริษัทที่สิงคโปร์ หรือฮ่องกง การตั้งบริษัทที่มาเก๊าจะได้รับความเชื่อถือน้อยกว่าก็ตาม แต่หากเป็นบริษัทที่มีขนาดเล็กๆ ก็จะไม่ค่อยมีความแตกต่างกันมากนัก การบริหารจัดการสินทรัพย์นั้นทำได้สะดวกกว่า การลงทุนนั้นแทนที่จะรับดอกเบี้ยต่ำๆ ในญี่ปุ่น ดอกเบี้ยในประเทศที่กำลังพัฒนานั้นมีอัตราที่สูงกว่ามากนัก เป็นต้นว่าการฝากประจำเป็นเงินกับของลาวมีอัตราดอกเบี้ยที่ 12% หรืออย่างต่ำๆ ฝากเป็นเงินหยวนที่จีนก็ได้ถึง 3.5% การจัดการเรื่องเอกสารทางกฎหมายก็ทำได้ง่ายกว่ามาก เมื่อเริ่มการลงทุนใน

ต่างประเทศ ก็ทยอยเคลื่อนย้ายทรัพย์สินไปยังบริษัทที่มาเก๊า การยื่นเสียภาษีประจำปีก็ญี่ปุ่น ก็ทำทุกๆ ปีเช่นเดียวกัน

หลังจากนั้นเมื่อทำธุรกิจการเงินที่มาเก๊าสำเร็จแล้ว **ลำดับต่อมาที่ย้ายมาที่กรุงเทพฯ** ซึ่งมีอากาศอบอุ่นและค่าครองชีพต่ำและเป็นศูนย์กลางของทุกๆ ที่ ให้ใช้สายการบิน Low cost ก็สามารถบินไปมาเก๊า มาเลเซีย อินโดนีเซีย ด้วยเงินเพียงไม่กี่พันเยนเท่านั้นและเนื่องจากมาที่เมืองไทยบ่อยแล้ว ก็มีความคุ้นเคยกับท้องถิ่นเป็นอย่างมาก การมีสินทรัพย์ในต่างประเทศ นอกจากได้ผลตอบแทน เช่น ดอกเบี้ยที่สูงกว่าแล้ว หากสามารถบริหารโดยตามกฎหมายให้ถ้วนถี่แล้วสามารถเลี่ยงการเสียภาษีมรดกได้อีกด้วย (เป็นต้นว่า ผู้รับมรดกที่อยู่ในต่างประเทศ อยู่ในญี่ปุ่นไม่ถึง 2 ใน 3 ของปี ก็มีสิทธิไม่ต้องเสียภาษีได้)

นอกจากทั้ง 3 แห่งแล้ว **สิงคโปร์** ก็เป็นอีกแห่งหนึ่งที่คนญี่ปุ่นนิยมหอบเงินไปอยู่ เพราะสิงคโปร์มีมาตรฐานการศึกษาและการใช้ชีวิตที่ดีไม่แพ้ญี่ปุ่น บุตรหลานสามารถเรียนหนังสือและใช้ชีวิตได้อย่างสุขสบายด้วยเงื่อนไขที่ดีกว่าและที่สำคัญ การเรียนในสิงคโปร์ที่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากกว่าในประเทศญี่ปุ่น ถึงแม้ว่าสิงคโปร์จะมีเงื่อนไขการให้อยู่อาศัยที่เข้มงวดกว่า แต่ก็เป็นประเทศที่มีเสน่ห์ประเทศหนึ่ง วิธีการที่มักจะใช้กันอย่างหนึ่ง คือ การไปตั้งบริษัท แล้วให้ค่าจ้างตัวเองสูงพอกับข้อกำหนดของสิงคโปร์ ดังนั้นจึงมีคนรุ่นใหม่วัย 30-40 ปี ที่เป็นผู้บริหารบริษัทเกี่ยวข้องกับ IT หรือทางการเงิน โดยตั้งบริษัทขึ้นในญี่ปุ่น จากนั้นก็ใช้สิงคโปร์เป็นฐานของงานและการใช้ชีวิตต่อไป สิ่งที่ดีที่สุดที่ได้จากการอยู่สิงคโปร์ คือ ไม่มีภาษีมรดก ดังนั้น ผู้ที่จะต้องการให้ลูกหลานของตนเองรับช่วงกิจการ โดยไม่เสียภาษีมรดก ก็นิยมที่จะย้ายถิ่นฐานของตนเองไปอยู่สิงคโปร์

